

ljubavi. Ljubavi koja sjedinjuje, koja i kad uvodi razlike, čini to zato da bolje izvede sjedinjenje.

Vjeruje u Savršeno, koje je u Bogu i vječnosti, ali čovjeku blizu. Vjera ide kroz sjene i oblake, ali ide. I Guitton vjeruje u ime slobode. Vjeruje slobodno, velikodušno. Čovjek posjeduje slobodu, koju mu je Bog dao. »Taj diskretni i delikatni Bog stavio je privid vjerojatnosti u naše sumnje u njegovu opstojnost. On je obavijen sjenom kako bi naša vjera bila ispunjena ljubavlju i kako bi on sam sebi mogao dati pravo da nam oprostí naše osporavanje njegove egzistencije. Potrebno je da rješene protivno vjeri ima neku vjerojatnost kako bi on mogao dati oduška svojemu milosrđu« (str. 62).

Te velike riječi, kao i druge, doista su uzvišene izreke. Riječ zahvale i priznanja prevodiocu, općenito Hrvatskom književnom društvu sv. Cirila i Metoda, jer ovakve nam literature treba. Ovi prijevodi izgrađuju i zadužuju. Konstruktivni su. Iz ljubavi su. Grade, a ne ruše. Unose svjetlo, a ne sumnje. Potiču vjernike, a ne deprimiraju ih. Čuvaju jedinstvo, a ne razdvajaju. Uzmi i čitaj . . . pa ponovno čitaj!

J. K.

O. MATO JOVIC, *Marija i obitelj*, Svibanjska čitanja, Zagreb 1972.

Ova razmatranja izlaze kao posthumno djelo dugogodišnjeg pučkog misionara, voditelja duhovnih vježbi i pokretača obiteljskog apostolata. Kao pučki misionar prokrstarao je svim našim biskupijama šireći posvuda vedrinu, vjeru i ljubav. Na misijama upoznao se s tužnom činjenicom naših dana: odumiranjem naših obitelji i našeg naroda. Zato je svu svoju ljubav svećeničkog i misionarskog žara posvetio obiteljima i njezinim problemima i ova razmatranja bila bi njegov posljednji dar njegova apostolata obiteljima našeg naroda.

Predgovor je napisao nadbiskup zagrebački dr Franjo Kuharić. Bio je, piše nadbiskup, »prožet do dna vjerom Crkve i ljubavlju prema svome narodu«, svjestan da je »čudoredno zdravlje naroda uvjet njegova života i napretka«.

Pisac ne želi dati propovijedi o Majci Božjoj, nego na jednostavan ali uvjerljiv način dati jasna načela svete vjere obiteljima i onima koji se pripremaju na budući bračni život. Djevojkama otkriva veličinu njihova poziva, a ta je da postanu zaista pomoćnice, suradnice i pratilice života, donositeljice života i spasiteljice čovječanstva. Mladićima otkriva tajnu obiteljske sreće koja nije u bogatstvu, znanju, komforu, nego u istinskom darivanju sebe u ljubavi koja mora rasti, razvijati se i donijeti istinski plod. O pobačaju govori jasno i otvoreno i ističe ljepotu i dragocjenost plodne obitelji.

Razmatranjima želi potaći sve na istinsku pobožnost prema Mariji koja je uzvišen lik žene i majke u obitelji i na posvetu njenom Bezgrešnom srcu, pod geslom: s Marijom u bolji život.

Razmatranja nemaju teološke i egezegetske dubine, ali su istine izrečene jasno i uvjerljivo. A istina vjere uvijek je jednostavna i ona je samo »lijek života« jer nam otkriva »veličinu i vrijednost Božje misli o smislu obiteljskog života«.

C. Tomić

NIKOLA TAVELIĆ, *prvi hrvatski svetac*. Izdala Kršćanska sadašnjost. Zagreb 1970. 29 x 23 cm. str. 1—217.

Spomenica *Nikola Tavelić* uistinu je spomeničko, monumentalno izdanje. Ja mislim da spada među najljepša naša izdanja u ovome stoljeću. Na katoličkom području neosporno. Dostojno ovjekovječuje višestoljetni, pomalo tisućljetni događaj naše crkvenosti, kanonizaciju Nikole Tavelića 1970. Teško je izraziti značenje ove spomenice ljepše nego to na nutarnjem prijevoju ovoja učinili redaktori. Spomenica udružuje »povijesno i prigodno, religiozno i narodno-kulturno, kako u svojim tekstovima tako i u slici . . . Zato se njezini obzori šire od teologije svetosti i mučeništva . . . preko oživljavanja prilika tadašnjega Šibenika, bogumilsko-katoličke Bosne i pokrižarskog Jeruzalema — do slavlja Nikoline kanonizacije u Rimu i proslave u Šibeniku u jesen 1970. Zato se moglo dogoditi da na ovim stranicama pred nama dišu zajedno i